

[Bøgholm.]

land går med, end hvis man kommer med efter England på et tidspunkt, da en dansk tiltræden næppe vil kunne siges at have nogen interesse for kul- og stålunionen.

Således som den internationale politik iøvrigt har udviklet sig, er der opstået det, man kan kalde et socialt spørgsmål nationerne imellem. Jeg tænker navnlig hér på to problemer, på problemet om de underudviklede lande og på problemet om flygtningene i Europa og i Den nære Orient, men kan naturligvis også tilføje flygtningene i Indien, Pakistan og Indien imellem.

Det er med glæde, jeg har set, at man fra de nordiske landes side nu forbereder en fælles indsats, i hvert fald hvor det gælder Korea. Det er naturligt og rigtigt, at denne indsats finder sted i fortsættelse af den højt vurderede indsats, der er gjort af danske læger og sygeplejersker gennem „Jutlandia“s mission derude, og det er derfor naturligt og rigtigt, at det først og fremmest bliver en indsats, hvorved man igennem oprettelse af hospitaler giver mulighed for at få de unge koreanere til at lære sygepleje og behandlinger på et hospital på den måde, vi kender til det herhjemme.

Man har også været inde på, og med megen dygtighed fra de små landes side, at yde teknisk bistand. Også dette kan naturligvis kun ses med glæde, men jeg vil gerne dertil føje, at jeg tror ikke, det er nok. Jeg tror, man skal gøre sig ganske klart, at der også på det kulturelle område ligger en overordentlig stor arbejdsmark, hvor det vil være rimeligt og rigtigt, om der bliver gjort en indsats fra de små landes side. Forholdet er nu engang det, at de små europæiske lande, og jeg vil tro, vi har lov til at sige uden nogen form for nationalisme navnlig vel de nordiske lande, har en goodwill derude, som vil betyde overordentlig meget under et sådant arbejde.

Vi lever i en tid, hvor vi har måttet tale så meget om militære problemer, og det kan ikke være anderledes, men det må ikke

få tanken bort fra, at der bag de militære problemer ligger andre, hvis løsning er mindst lige så vigtig. Jeg vil derfor ønske, at der også på de kulturelle områder, først og fremmest hvor det gælder skolerne, vil kunne blive gjort en indsats fra nordisk side i de underudviklede områder.

Frederik Lynge: Det er i dag en kendsgerning, at Grønland er blevet en uadskillelig del af det danske rige. Derfor sidder der i dag repræsentanter fra Grønland, grønlandere, i det høje ting bl. a. for at kunne tale deres landsmænds og deres lands sag, noget, der ligger os to grønlandske repræsentanter stærkt på sinde. Vi grønlandske repræsentanter påregner lydørhed fra myndighedernes og bevillingsmyndighedernes side, som der også gaves udtryk for ved den højtærede statsministers programtale og de andre ærede medlemmers taler efter åbningsmødet i oktober, alt under forudsætning af, at vore krav kan anses for rimelige og berettigede.

Om Grønlands indlemmelse i det danske rige i første omgang skyldes den internationale storpolitik m. v., eller om den skyldes den danske regerings og det danske folks ønske om at føre Grønland frem fra kolonistatus til at være en ligeberettiget del af det danske rige, eller om den skyldes grønlandernes stærke ønske om nær tilknytning til Danmark, skal jeg ikke fordybe mig nærmere i. Faktum er i dag og vil fremtidig vedblive at være, at vi, da skridtet nu er taget, for alvor må arbejde på at finde frem til, at den store forskel, den altfor store forskel, der er på det økonomiske og sociale område mellem de rigsdanske hernelde og på den anden side befolkningen i Grønland, snarest gør ligt søges udjævnet indenfor rimelighedens grænse.

Vi grønlandske folketingsmænd, der lever i Grønland som indfødte, fortrolige med vore landsmænds tankegang, synspunkter og ønsker, og som daglig ser på vore landsmænds altfor ringe indtjeningsmuligheder, ringe adgang til økonomiske og sociale goder